

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Pulkrábka, Ph.D., a soudkyň JUDr. Ivy Hejdukové a JUDr. Ireny Paterové ve věci

žalobce: **TRIPLEX INVEST s.r.o.**, IČO 28016483
sídlem Zámecký vrch 2085/31, 360 01 Karlovy Vary
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Ficnerem, Ph.D.
sídlem Moskevská 947/12, 360 01 Karlovy Vary

proti
žalovanému: **Společenství vlastníků Pražská 2134 KV**, IČO 72548347
sídlem Pražská 2134/1, 360 01 Karlovy Vary
zastoupený advokátkou JUDr. Alice Zachariášovou
sídlem Krymská 5, 360 01 Karlovy Vary

o vydání movitých věcí

o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 18. 10. 2018, č. j. 13 C 186/2016-168

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výrocích I, IV, VI a VII potvrzuje.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci k rukám jeho zástupce do tří dnů od právní moci rozsudku náklady odvolacího řízení ve výši 8 302,05 Kč.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud uložil žalovanému povinnost vydat žalobci kamerový systém sestávající z jednotlivých věcí specifikovaných ve výroku I. Ve zbytku popsaném ve výroku II

žalobu zamítl. Žalobu na uložení povinnosti žalovanému vydat žalobci movitou věc – vysavač s příslušenstvím specifikovaným ve výroku III, zamítl. Žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci částku 28 873 Kč. Ve zbytku, tj. co do částky 99 452 Kč ohledně nároku na náhradu škody ve výši 128 325 Kč, žalobu zamítl. Dále uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 32 976 Kč a České republice – Okresnímu soudu v Karlových Varech náhradu nákladů řízení zcela s tím, že o výši a splatnosti bude rozhodnuto samostatným usnesením. Své rozhodnutí soud odůvodnil tím, že žalobce nabyl vlastnické právo k předmětnému průmyslovému vysavači a jeho příslušenství v roce 2011. V listopadu 2012 došlo k předání vysavače žalovanému, který však vysavač nevrátil zpět žalobci a nemá jej v držení. Proto soud rozhodl o úhradě peněžité náhrady ze strany žalovaného ve výši ceny obvyklé zjištěné znaleckým posudkem a ve zbytku žalobu o náhradu škody zamítl. Kamerový systém se stal součástí budovy jako její technologické zařízení. Lze jej oddělit od budovy a nedochází tím k podstatnému snížení její hodnoty. Bylo prokázáno, že kamerový systém je ve vlastnictví žalobce a do prostor žalovaného byl umístěn bezúplatně, tj. žalobce byl oprávněn žádat o jeho vrácení.

2. Žalovaný podal odvolání proti výrokům I, IV, VI a VII rozsudku. Nesouhlasí s názorem soudu, že kamerový systém je samostatnou věcí a že tuto lze oddělit od budovy č. p. 2134. Nesouhlasí s aplikací § 1074 občanského zákoníku. Ustavující shromáždění žalovaného proběhlo 1. 8. 2011, avšak žalobce započal s instalací kamerového systému již na počátku roku 2011. Kamerový systém byl tedy objednán a pravděpodobně i nainstalován v době, kdy žalovaný ještě neexistoval a kdy jediným vlastníkem celé budovy byl žalobce. Soud měl například aplikovat §§ 2991 až 2997 občanského zákoníku. Důvodem instalace kamerového systému nemůže být údajná smlouva z 15. 5. 2012, neboť tehdy již kamerový systém byl nejméně šest měsíců součástí budovy. Žalobce proto nechal zabudovat kamerový systém bez právního důvodu, a proto nemá nárok na vrácení toho, co plnil. Žalovaný nikdy nepřevzal do držení vysavač. Důkazem o předání vysavače nemůže být smlouva z 6. 11. 2012, neboť tehdy nebyla uzavřena, jelikož byla vyhotovena až po podání žaloby a byla antedatována. Svědek Ch[redacted] uvedl, že vysavač byl umístěn ve sklepe č. 29, který patří žalobci. Pokyn k pracem s vysavačem dával svědkovi žalobce, takže musel být v jeho držení. Svědkyně J[redacted] uvedla, že v červenci 2016 jednala se statutárním zástupcem žalovaného o tom, že by mohlo dojít k odkoupení vysavače, aby byl snížen dluh žalobce. Žalobce byl až do 20. 12. 2013 statutárním zástupcem žalovaného. Předávací protokol z údajného data 6. 11. 2012 podepsal za oba signatáře žalobce. Žalovaný nesouhlasí s placením nákladů řízení žalobci a České republice. I kdyby došlo k potvrzení napadeného rozsudku, výrok o nákladech řízení k rukám zástupce žalobce je nesprávný. Žalobce nebyl zcela úspěšný ve věci vydání kamerového systému ani vydání vysavače, resp. jeho hodnoty. Žalobce požadoval zaplatit 128 325 Kč, což byla pořizovací cena vysavače. S ohledem na používání vysavače po určitou dobu má však právo na zaplacení nižší částky. Žalobce se o tom, že žalovaný nemá vysavač v držení, dozvěděl z podání žalovaného ze dne 7. 9. 2016. Měl tedy dostatek času na to, aby do doby formulování eventuálního petitu (ústní jednání 26. 1. 2017) zjistil správnou hodnotu vysavače. Žalobce byl úspěšný pouze z 22,5 %, pokud jde o vydání vysavače. Soud měl proto rozhodnout tak, že žádné straně se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.
3. Žalobce se k odvolání žalovaného písemně vyjádřil tak, že rozsudek považuje za zcela správný jak v rovině relevantních skutkových zjištění, tak právního hodnocení. Kamerový systém představuje samostatnou movitou věc, která může být oddělena. Oddělitelnost kamerového systému potvrdil i svědek K[redacted]. Smlouva ze dne 15. 5. 2012 ve svém důsledku deklaruje, že kamerový systém je ve výlučném vlastnictví žalobce. Žalobce prokázal, že průmyslový vysavač byl předán žalovanému do dispozice. Svědek Ch[redacted] uklízel garáže vlastněné žalobcem předmětným vysavačem na základě pokynu jednatele žalobce, ale jen v průběhu období, kdy žalobce byl pověřeným vlastníkem žalovaného, tj. od 5. 10. 2011 do 25. 1. 2014. Svědek Ch[redacted] je a byl zaměstnancem žalovaného. Jednateli žalobce žádný klíč od sklepa č. 29 předán nebyl a žádnou dceru nemá. Ani z výpovědi svědkyně J[redacted] nelze dovodit, že žalobce má v držení vysavač a činil žalovanému nabídku k jeho odkupu. Žalovaný neprokázal ani přes poučení soudu, že vysavač předal zpět do

dispozice žalobce. Žalobce byl ohledně nároku na vydání kamerového systému převážně úspěšný a v případě nároku na vydání vysavače in eventum náhrady škody byl žalobce úspěšný v části eventuálního petitu, kdy výše přiznaného plnění závisela na podaném znaleckém posudku.

4. Žalovaný ještě doplnil své odvolání poukazem na usnesení Nejvyššího soudu z 18. 9. 2018, sp. zn. 22 Cdo 2721/2018, pokud by soud nevyslyšel jeho námitky a považoval by smlouvu z 6. 11. 2012 za důkaz o tom, že touto smlouvou žalovaný nabyl držbu k vysavači. S přihlédnutím k závěrům Nejvyššího soudu má žalovaný za to, že svědecké výpovědi svědků Ch[redacted] a J[redacted] nelze hodnotit jinak, než že jednoznačně prokazují, že v létě 2016 nebyl vysavač v držení žalovaného, ale v držení žalobce. K tomuto závěru také došel soud prvního stupně v rozsudku z 31. 8. 2017. Za této situace měl žalobce povinnost prokázat, že po létu 2016 přešel vysavač opět do držby společenství, což neprokázal. Žalobce proto nemůže být úspěšný s žalobou na vydání vysavače ani náhrady škody.
5. Odvolací soud dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.
6. V přezkoumávané věci soud prvního stupně provedl dostatek důkazů, které řádně hodnotil dle § 132 o. s. ř. a dospěl ke správným skutkovým i právním závěrům.
7. V řízení bylo prokázáno, že k instalaci kamerového systému došlo za účelem ostrahy objektu v průběhu roku 2011, a to v závěru roku, v době, kdy již existovalo žalované společenství vlastníků jednotek, které dle rejstříku společenství vlastníků jednotek vzniklo 22. 7. 2011. Dobu instalace potvrzuje zejména skutečnost, že první, zálohovou fakturu vystavil dodavatel kamerového systému teprve 11. 12. 2011, druhou, závěrečnou 22. 4. 2012. Není žádný důvod se domnívat, že kamerový systém byl namontován podstatně dříve, než byla vydána zálohová faktura. To pak znamená, že nelze přijmout názor žalovaného, že kamerový systém nechal nainstalovat žalobce do nemovitosti jako její předchozí vlastník a že tuto nemovitost později převedl na žalovaného i s kamerovým systémem jako její součástí. Žalobce jej ve skutečnosti nechal nainstalovat již do nemovitosti cizí. Učinil to proto, že byl tehdy jejím správcem a chtěl zajistit její ostrahu.
8. Právním důvodem je smlouva o bezúplatném umístění kamerového systému z 15. 5. 2012. To, že byla uzavřena až po instalaci, její platnosti nebrání. Podstatné je, že žalobce jako objednatel kamerového systému projevil vůli poskytnout kamerový systém žalovanému k dočasnému užívání. Odvolací soud dodává, že nesdílí pochybnosti žalovaného o skutečném datu této smlouvy, neboť jsou nepodložené. Uzavření smlouvy bylo navíc v dané situaci zcela logické.
9. Jelikož ve smlouvě nebyla stanovena doba užívání, pak bylo třeba poměr smlouvou založený posoudit analogicky jako výprosu (viz usnesení Nejvyššího soudu z 10. 10. 2002, sp. zn. 22 Cdo 421/2001), lišící se od skutečné výprosy jen v tom nepodstatném znaku, že kamerový systém se stal součástí nemovitosti (jak zjistil soud prvního stupně). Nejpozději s výzvou žalobce k vydání kamerového systému pak odpadl důvod, aby jej žalovaný užíval (19. 3. 2015), a žalobce má z titulu výprosy právo na vrácení, přesněji oddělení (ius tollendi) a vydání kamerového systému. Faktickou možnost oddělení přitom potvrdila i výpověď svědka K[redacted].
10. I ohledně vydání vysavače, in eventum zaplacení náhrady škody soud učinil dostatečná a jasná skutková zjištění, neboť správně zhodnotil všechny v řízení provedené důkazy včetně výpovědí svědků Ch[redacted], J[redacted] a S[redacted]. Vysavač je majetkem žalobce, ke dni 6. 11. 2012 byl předán žalovanému. Tvzení, že vysavač opětovně přešel do dispozice žalobce v roce 2016, žalovaný neprokázal. Neunesl důkazní břemeno, a to ani po zákonném poučení soudu prvního stupně, a nejistota ohledně pravdivosti tohoto tvrzení jde proto v jeho neprospěch. Otázka, proč měl mít žalovaný předmětný vysavač v držení, nebyla významná, neboť podstatné by bylo toliko prokázání vrácení vysavače do držby žalobce, což se žalovanému nepodařilo.
11. Odvolací soud neprovedl další důkazy navržené žalovaným v průběhu odvolacího jednání, neboť je žalovaný navrhl až po koncentraci řízení a navíc skutečnost, zda svědkyně J[redacted] je dcerou

jednatele žalobce, není pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí významná. I kdyby tato svědkyně byla v blízkém vztahu k jednateři žalobce, není zřejmé, jak by to mělo žalovaného poškodit, když žalovaný se mimo jiné její výpovědi dovolává pro podporu svého tvrzení o vrácení vysavače žalobci. Odvolací soud se ovšem na rozdíl od žalovaného nedomnívá, že tato výpověď tvrzení žalovaného prokazuje. Jestliže v červenci 2016 svědkyně jednala se statutárním zástupcem žalovaného o tom, že by žalovaný vysavač odkoupil, pak to dobře mohlo být za situace, kdy byl vysavač v držení žalovaného; jeví se to dokonce jako logičtější.

12. Jelikož z výpovědí Ch[redacted] i J[redacted] vyplývá, že žalovaný v současné době nemá vysavač v držení, soud prvního stupně správně primární petit na vydání věci zamítl a podle jím správně citovaných zákonných ustanovení uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu škody ve výši 28 873 Kč jako obvyklou cenu předmětného vysavače včetně příslušenství ke dni výzvy žalovanému k jeho vydání.
13. Vzhledem k uvedenému odvolací soud napadené rozhodnutí v části odvoláním dotčené dle § 219 o. s. ř. potvrdil včetně výroků o nákladech řízení.
14. Soud prvního stupně při rozhodování o nákladech řízení vycházel z vyčíslení žalobce. Nepoměr mezi žalovanou a přiznanou částkou je značný, avšak převážný úspěch ve věci i tak leží na straně žalobce, jemuž soud vyhověl zcela ohledně jednoho nároku a zčásti ohledně druhého (§ 142 odst. 2 o. s. ř.). Soud pak ve výsledku žalobci, v souladu s jeho vyúčtováním, přiznal na nákladech řízení méně, než kolik mohl požadovat, protože vycházel pouze z tarifní hodnoty přiznané částky a bez zohlednění nároku na vydání kamerového systému. Žalovaný tudíž fakticky nebude platit více, než kolik skutečně by zaplatil dle příslušných ustanovení vyhlášky č. 177/1996 Sb. Výrok VII o nákladech řízení státu je rovněž správný, neboť žalovaný byl ve věci převážně neúspěšný.
15. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 za použití § 224 odst. 1 o. s. ř. a s přihlédnutím k vyúčtování žalobce. V odvolacím řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů, které představuje odměna za zastoupení advokátem za dva úkony právní služby po 2 260 Kč dle § 7 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (písemné vyjádření k odvolání, účast u odvolacího jednání). Zástupce žalobce má dále nárok na dva režijní paušály po 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhlášky, náhradu za ztrátu času ve výši 600 Kč dle § 14 odst. 3 vyhlášky, cestovné ve výši 1 141,20 Kč a DPH ve výši 1 440,85 Kč, celkem 8 302,05 Kč. Dle § 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 o. s. ř. je žalovaný povinen nahradit náklady odvolacího řízení zástupci žalobce v běžné pariční lhůtě.

Poučení:

Proti výroku I, jímž byl potvrzen výrok I rozsudku soudu prvního stupně, je přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu nebo která v rozhodování Nejvyššího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je Nejvyšším soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být Nejvyšším soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání se podává u soudu prvního stupně do 2 měsíců od doručení tohoto rozhodnutí.

Proti výroku I, jímž byly potvrzeny výroky IV, VI a VII rozsudku soudu prvního stupně, a proti výroku II dovolání není přípustné.

Plzeň 17. ledna 2019

JUDr. Zdeněk Pulkrábek, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Anetová.